

El llenguatge

Malgrat que

27/5/80

Hom ens va retreure, ja fa molt de temps, l'ús de la locució conjuntiva malgrat que, adduint que el Diccionari acadèmic no recollia sinó l'ús prepositiu de malgrat. Però, tal com vam indicar oportunament, amb l'adjunció del terme conjuntiu que s'ha format la locució malgrat que —en un procés idèntic al que ha originat locucions semblants: fins que, segons que, llevat que, etc.—, que recullen puntualment totes les gramàtiques, amb què no podem dubtar de la bondat d'aquesta locució. Posteriorment, hem tingut ocasió de formular altres observacions sobre l'ús de malgrat: qui l'usava com un mot de coordinació, amb la mateixa funció que reconeixem a malgrat tot, qui feia servir aquest conjunt sense cap valor d'oposició o contradicció.

I ara creiem de nou oportú d'assenyalar un altre tractament impropí de què és objecte aquest terme gramatical, que consisteix, dit ben curt, en l'ús de malgrat en lloc de malgrat que. O si es vol, dit altrament, en la supressió indeguda del segon element, el mot que, d'aquesta locució, amb què sí que resultaria justificat el retret del nostre llunyà comunicant, que deia que malgrat és una preposició i no una conjunció. Vet ací alguns dels exemples d'aquest ús, que hem anotat de lectures recents: ...objectius irrenunciables, malgrat (en lloc de malgrat que) no siguin realitzables en aquest moment. També comencen a embolicar-s'hi malgrat (en lloc de malgrat que) se sap que el president del govern no la veu amb bons ulls. ...les seves enigmàtiques paraules, malgrat (en lloc de malgrat que) n'hagués dit tan poques.

Malgrat, doncs, és una preposició que usem, com totes les preposicions, davant els grups nominals (i afins) i els infinitius, és a dir, els verbs sense conjuguar: malgrat les presses, malgrat no veure-la. Precedint un terme neutre, el conjunt que formen —malgrat tot, malgrat això— pot usar-se amb funció de coordinació: Malgrat tot, l'esperaré. I precedint la conjunció que, forma la locució concessiva malgrat que —equivalent a encara que— amb què introduïm una oració subordinada (és a dir, amb un verb conjugat, no en infinitiu) i que en aquest cas no s'ha de reduir mai al simple mot malgrat. Es cert que bé ho fem en algun altre cas (segons que reduït a segons) però és excepcional. Malgrat és com fins que: així com mai no direm «Em vaig esperar fins es va fer fosc», en lloc de... fins que es va fer fosc, no hem de dir «L'esperaré malgrat no digui res» en lloc de L'esperaré malgrat que no digui res.

Albert Jané